

Mandag morgen

Det er dørklokken, der har revet ham ud af søvnen, og han er stadig ikke helt vågen, da han åbner.

- Godmorgen!

Morgen? Carl ser hen over hovedet på manden med den blå strikhue og konstaterer, at det faktisk er helt lyst. Han konstaterer også, at der holder noget, der ligner en gul 40 fod-container foran hans havelåge.

Flyttefirmaet!

- Der er vist én, der har sovet over sig. Klokken er halv syv.

Noget i mandens stemme giver Carl lyst til at lyve, men han er for træt til at stole på sine ansigtstræk, så han nikker.

- Du har vel pakket?

Carl nikker igen.

- Godt. Det skal jo helst gå lidt tjept, det her.

Carl ser ned ad sig selv: skjorten er krøllet, lynlåsen halvt åben, og han er i strømpe sokker.

- I kan bare starte hernede, så tager jeg et hurtigt bad.

Manden pifter, så Carls trommehinder vibrerer.

- Kommer I? råber han, mens Carl flygter ovenpå.

Han smider det sidste toiletgrej ned i en pose og går ind for at tage tøj på.

Hvordan er det muligt at glemme, at man skal flytte? Han har ikke tænkt på andet hele ugen, og alligevel havde han kun én tanke i hovedet, da han faldt i søvn på sofaen: at han må og skal nå ind til Emil, inden drengen tænder for fjernsynet og hører, at Daniel

er død.

Carl kan høre latter ude fra forhaven, og allerede da han er halvvejs nede ad trappen, river tobaksrøgen i næsen. I entreen støder han på flokkens leder, manden med strikhuen.

- Vi er færdige hernede. Eller ...

Han peger hen mod den lukkede dør. Mettes værelse.

Hvordan er det muligt at glemme et helt værelse? Ja, det er da et pænt stort hus, men det er jo for fanden ikke et slot, hvor det måske er helt forståeligt, at man kan overse et påklædningsværelse eller et lille tårnkammer.

Flyttemanden sukker.

- Vi aftalte, at I selv skulle pakke det hele.

Carls telefon ringer. Der er noget i flyttemandens blik, der siger ham, at det ikke vil gøre stemningen bedre at besvare opkaldet, men han gør det alligevel.

- Carl Pedersen.

Han lytter til Lillians stemme i røret.

- Jeg ved det godt, men jeg kendte Daniel Kofoed personligt, og et drab har trods alt højere prioritet end en flytning, så jeg har sagt ja til at tage mig af motivvinklen. Asta og Robert er også med. Vi har base på Bellahøj, men efterforskningslederen vil gerne have, at Rasmus starter ude i Glostrup, så han kan få sat et godt team op. Sørger du for det?

Han afslutter samtalen og møder flyttemandens kulsorte øjne.

- Daniel Kofoed? Fra BK Atlas?

Carl nikker.

- Jeg hørte det i radioen. Er du politimand?

Carl nikker igen.

- Cool.

Spænding. Den vrede rynke i panden er væk, Carl er pludselig en interessant person,

og han sender Astas aber en venlig tanke, da han siger:

- Jeg er ked af, at jeg ikke har nået at pakke det sidste værelse ned, men det har været en fuldstændig vanvittig nat, så ...

- Har du flere flyttekasser? Altså, hvis vi bare skal smide det ned i nogle kasser, så ...

Kasser. Carl ser det for sig: hele den nye stue, propfyldt med flyttekasser med Mettes ting, og tanken giver ham åndenød. Og hvad er det, hans søster altid siger: Hvis du ikke har brugt det i et år, skal det ud!

- Måske kunne I bare smide det hele ud?

Alene ordene får Carl til at trække vejret lettere.

- Smide det ud? Men der er jo møbler og papirer og alt muligt.

Papirer. Ja, det er jo for helvede det, der er problemet.

- Det kan jeg altså ikke tage ansvaret for. Vi risikerer jo at smide noget vigtigt ud, siger flyttemanden.

- Okay. Hvad siger du til den her plan: Alle møbler, bøger, fotografier og nips ryger på genbrugspladsen, og det, I er i tvivl om, kommer i kasser?

*

Det er dørklokken, der har revet ham ud af søvnen, og han er stadig ikke helt vågen, da han åbner.

- Godmorgen.

Morgen? Emil kigger forbi sin far, der står uden for døren med en bagerpose i hånden, og konstaterer, at der faktisk er helt lyst i opgangen.

- Godmorgen. Hvad laver du her?

- Må jeg komme ind?

- Selvfølgelig.

Emil bakker gennem den smalle entré og ind i stuen. På den anden side af væggen kan han høre Adams alarm. Der står tre snavsede glas på spisebordet, og han minder sig selv om, at han skal minde Adam om deres aftale: Det er ok at vente med opvasken til næste dag, men alt skal bæres ud og skylles af, inden man går i seng.

- Jeg er bange for, at jeg kommer med dårligt nyt.

Det havde jeg sådan set godt regnet ud, tænker Emil og sætter sig på kanten af spisebordet.

- Hvad er der sket?

- Det er Daniel. Daniel Kofoed. Jeg ved godt, at I ikke er tætte venner længere, men jeg ville alligevel ikke have, at du skulle høre om det i medierne. I går aftes under en fest med klubben, blev han ramt af et skud, og han overlevede ikke.

Emil nikker, selvom han egentlig ikke forstår, hvad det er, hans far står siger.

- Vi ved ikke så meget endnu, men hvis du vil have det, kan jeg godt holde dig opdateret om efterforskningen.

Emil ryster på hovedet.

- Jeg vil ikke vide noget, jeg ikke må sige videre.

Det var sådan, hans mor altid sagde. Dengang forstod Emil det ikke, men nu kommer ordene helt af sig selv.

Adam er stadig ikke stået op, da Emil lukker faren ud. Morgenbrødet ligger på spisebordet. Han tager en cigaret fra pakken i vindueskarmen bag sofaen og går ud på altanen, netop som hans far skrår over vejen og går ind i Aksel Møllers Have. Han overvejer at råbe på ham, men han har jo lovet ikke at sige noget.

Først da faren er forsvundet ned ad Roarsvej, tænder han cigareten og mærker, hvordan nikotinen gør hans krop svimmel og hans tanker klare: Han vil vente, til hans far har fundet gerningsmanden, og den værste uro har lagt sig.